

JEGYZET

Régi idők vihara

KEDVESNÉ ZILAHÍ ENIKŐ

kedvesneeiko@naplo.haon.hu

Évtizedekkel ezelőtt valahogy mindent, az évszakok változását, de még a vihart is másként éltük meg, mint manapság. A faluban azt sem tudtuk, mi az a meteorológiai előrejelzés, mégis valahogy minden kiszámíthatóbb volt, rendje volt még a változásnak is. Tudtuk, ősszel köd szítál, dér csípi a fákat, orrokat, télen térdig gázoltunk a hóban, jégcsap lógott az ereszen, amit a tavaszi nap csepegtetni kezdett, s mire elolvadt, felébredt és zöldbe öltözött a természet.

És ott voltak a végtelennek tűnő nyarak. Amikor szikrázott a nap, de nem kellett az ózonlyuk, meg a káros sugarak elől bujkálni, amikor mezítláb tölthettük az egész vakációt. Nemcsak azért, mert kíméltük a szandálunkat, azt az egyet, hanem mert egyszerűen jó volt, a forrón simogató homok pedig legfeljebb egy-két rozsdás szöveget rejtett, de mentes volt mindenféle kémiai szerek ártalmától. A nyári viharok kitörölhetetlenül égtek magukat emlékeztünkbe. A viharok, melyeket tiszteltünk, melyektől annyira féltünk, mégis gyermekként annyira vártunk.

Mikor gyülekeztek a felhők, már nagyanyánk szoknyájának biztonságából lestük a veszélyt, befogtuk a fülünket, szorítottuk a szemünket, s vártuk a zivatar végét. A gyerekek számára ekkor jött el az igazi játékidő. Először kis árkocskákat vágtunk az udvaron, hogy elvezessük az összegyűlt esővizet. Aztán hamar vízre bocsátottuk a papírhajókat, még dióhéjból is épült bárka. Mezítelen lábunk belesüppedt az udvar sáros iszapjába, talpunkat simogatta a meleg massa. A házunk előtti hatalmas árok színültig telt vízzel. Az utcában lakó fiúk rögvest kihozták a mosóteknőt, evezőlapátot törtek a bokorról, s már indult is a vízi csata, amit kiélveztünk az utolsó percig, mert tudtuk, a következőre egy teljes évig kell várni. Az időjárás ritkán csapott be bennünket. Kiszámíthatóbb, biztonságosabb volt még a vihar is. Talán ezért maradtak kellemes élmények is a pusztítás mellett.